

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ДЕНЬ П'ЯТДЕСЯТНИЦІ

«Коли ж почався день П'ятдесятниці...» (Дії 2:1). Цими словами починається біблійна оповідь про одну з найвеличніших подій в історії людства. Сталася вона на 50-й день після Пасхи – звідси й назва: П'ятдесятниця.

У книзі Левит Господь дав ізраїльському народу припис: після свята Пасхи вони повинні були відрахувати «собі першого дня по святі... сім тижнів, повні будуть вони. А до першого дня по сьомім тижні відлічите п'ятдесят днів» (Левит 23:15). Цього дня народ Божий мав відзначати свято перших плодів, коли в храм приносили перші плоди урожаю.

Для нас, християн, це свято має ширше і глибше значення. П'ятдесятниця стала днем заснування прекрасної Церкви Христової. Цього дня Церква почала виконувати своє призначення – свідчити Добру Новину світові, що гине.

Перед П'ятдесятницею послідовники Ісуса Христа були слабкими. Здається, серед них не було жодної людини, на яку можна було б покладатися в буревій гоніння. За п'ятдесят днів до цього, при розп'ятті Христа, майже всі учні повтікали і поховалися через страх перед юдеями (Ів. 20:19). Коли Ісус лежав у гробі, кілька жінок наважилися піти на світанку третього дня після Його смерті на могилу, щоб віддати Йому останню данину любові. І в цей час, коли учні були переповнені страхом і невпевненістю, Ісус воскрес із мертвих. Після Його воскресіння нова сила і нове життя наповнили серця учнів. Господь провів серед них ще сорок днів на землі, навчаючи їх, а потім зійшов на небо, до Свого Отця.

Про наступні десять днів говориться, що учні перебували однодушно в молитві. І в ці тихі дні молитви настав момент, коли Дух Святий «на кожному з них... осів». Кожна врятована душа, яка бажала служити Богу і діяти для Нього, була сповнена Святим Духом.

Якщо послідовники Господні того часу потребували Святого Духа, то, може, і нам не вистачає саме Його?

Уся Біблія розповідає про прагнення людей до досконалості і прогресу. Але часто вони хотіли досягти цього без Бога. Від початку будівництва Вавилонської вежі до дня

П'ятдесятниці панувала довга ніч взаємного нерозуміння і протистояння Богам. Єдність і взаєморозуміння з'явилися, коли зійшов Святий Дух. У день П'ятдесятниці в храмі було зібрано багато людей, які говорили різними мовами, та все ж євангеліст Лука пише: «Як же кожен із нас чує кожен власну мову, що ми в ній народились?» (Дії 2:8).

Перед П'ятдесятницею Петро відрікся від Господа. Але в день П'ятдесятниці ми бачимо іншого Петра. Його проповідь із Дій 2:14-41 ясно засвідчує, що в цей день він знайшов те, чого потребував найбільше.

У своїй проповіді він робить висновок: «Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей вашим, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:39). Іноді доводиться чути, що цей досвід призначений

тільки для деяких посвячених людей! Ні, він для всіх! У той час люди мали багато страхів, сумнівів і небезпек. (Як схожий наш час на той!). Але як і в першому столітті, так і тепер Святий Дух готовий дати нам силу для перемоги.

Апостольська церква без Святого Духа була би просто групою людей із роздвоєним серцем. Тому Ісус перед Вознесінням сказав: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Хто хоче бути свідком Божим без сили Святого Духа, той незабаром зазнає поразки. Істинне духовне життя і свідчення можна знайти тільки в людей, сповнених Духом Святим.

Як перші християни отримали Духа Святого? Вони наполегливо молилися десять днів.

Вони повністю присвятили себе і своє життя Богу і до основи зруйнували за собою мости, що вели у світ. А тому «коли ж почався день П'ятдесятниці», вони були готові прийняти Духа Святого.

Дорогі друзі! Може, у вашому житті було немало труднощів, страхів і розчарувань. Як тільки ви усвідомите свою потребу в Дусі Святому, Він прийде, витіснить всі страхи і переживання, і життя набуде в Ньому нового сенсу і нових висот.

Але щоб це сталося, спершу потрібно прийняти рішення посвятити своє життя Богові і жити в послушанні Йому і Його Слову.

І тоді й для вас почнеться день П'ятдесятниці, який не закінчиться ніколи.

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ ПІДТРИМУЄ РОДИННІ ЦІННОСТІ

Про це він заявив 11 червня під час зустрічі зі студентами Львівського національного університету ім. Івана Франка.

Коли один зі студентів запитав Дмитра Разумкова про його ставлення до законопроекту про ЛГБТ, політик відповів: «Я розумію, що ми повинні мати толерантне ставлення до всіх, але я все таки – прибічник родинних цінностей».

Відомо, що законопроект №5488 «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Кримінального кодексу

України щодо боротьби з проявами дискримінації» було зареєстровано у Верховній Раді 13 травня. Ініціатором документа виступив Прем'єр-міністр Денис Шмигаль. Наразі законопроект перебуває на розгляді у профільному

комітеті.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій виступила проти відповідного законопроекту. Релігійні діячі вже зверталися до парламенту та Кабміну із закликом його відхилити.

Релігійні діячі переконані, що документ просуває гендерну ідеологію і несе зміни, які становлять пряму загрозу конституційним правам та свободі слова. Адже всім, хто критикуватиме одностатеві стосунки, називатиме їх аморальними і гріховними, а також закликатиме обмежувати пропаганду такого неприродного способу життя, загрожуватимуть переслідування та стягнення великих штрафів тільки за публічно висловлену

позицію на користь природних подружніх стосунків. Такі ж покарання будуть застосовуватися стосовно тих, хто виступатиме проти розширення прав ЛГБТ-осіб, зокрема у сфері усиновлення та подружніх відносин, і це стосується не лише релігійних діячів, а будь-кого зі свідомих громадян.

У зверненні Рада Церков зауважила, що в Україні хочуть запровадити ідеологічно-медичні поняття «сексуальна орієнтація» та «гендерна ідентичність» до Кримінального кодексу та Кодексу про адміністративні правопорушення. На думку ВРЦіРО, так гендерна ідеологія просувається в законодавство країни.

PISY.

ЧОТИРИ ЖІНКИ

СТОР. 3 НА ПОРОЗІ ЄВАНГЕЛІЯ

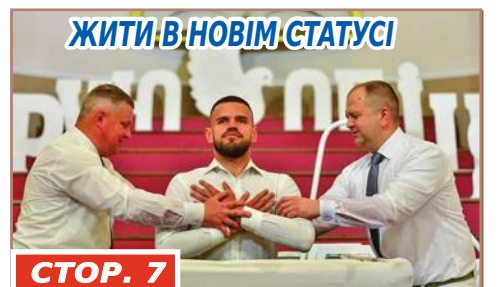
ЯК МОЛИТИСЯ ЗА УКРАЇНУ: СІМ ПРИНЦИПІВ

СТОР. 4

ПРОБУДЖЕННЯ
ЙОСІЇ

СТОР. 5

ЖИТИ В НОВІМ СТАТУСІ

СТОР. 7

«Усі ж вони сповнілись Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:4).

РАДА ЦЕРКОВ: АБОРТ – ЦЕ ЗЛО, І НАШІ ЗАКОНИ ПОВИННІ НА ЦЕ ВКАЗУВАТИ

З нагоди Міжнародного дня захисту дітей Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій заявила про право ненароджених дітей на життя.

Справжнім проявом турботи про матір та її дитя має стати просімейна державна політика, а також підтримка суспільних ініціатив, які «дають можливість батькам відчувати, що вони не покинуті державою і суспільством». Рада Церков спростувала низку аргументів, якими часто виправдовуються аборти.

Звернення Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій про гідність і велич дару людського життя

Першою країною у світі, яка легалізувала аборт в 1920 році, була радянська Росія. Процес поширився на інші країни світу. Це спричинило безпрецедентну в історії людства кількість убитих дітей, а також призвело до зміни способу життя і менталітету суспільства, в якому аборт став вважатися нормою життя.

Напередодні Міжнародного дня захисту дітей ми, члени ВРЦіРО, звертаємося до всіх людей доброї волі із словами напіннення, як ті, хто вірить у єдиного Бога-Творця і завжди стає на захист тих, кого позбавляють голосу

в різних соціальних формаціях чи культурах. Цього разу ми прагнемо стати голосом ненароджених дітей, яких сучасна «культура смерті» прирєкла на мовчазну погибель.

Відмова від дітонародження – ідея, яка була штучно нав'язана українському народові та почала вкорінюватися в його свідомості за часів радянської влади. Аборти в Україні стали явищем масовим, повсякденним, доступним. Кількість убитих до народження дітей вимірюється мільйонами. Жодна війна не забрала такого числа людських життів.

Право людини на життя гарантується цілою

низкою документів – як міжнародних, так і українських: ст. 3 Загальної декларації прав людини (10.12.1948 р.), ст. 21 Конвенції про захист прав людини та основних свобод (04.11.1950 р.), а також ст. 27 Конституції України, яка стверджує: «Кожна людина має невід'ємне право на життя».

Відповідальність за ситуацію в Україні лягає на законодавців, які підтримують і затверджують закони, що допускають аборт. Причєтні до цього й ті, хто сприяє деморалізації молоді, поширенню сексуальної розбещеності та легковаженню материнства, хто не провадить соціальної політики на допомогу сім'ї, яка обтяжена матеріальними та соціальними труднощами.

Аборт не є вирішенням проблеми. Навіть якщо він був зроблений бездоганно з технічної точки зору, усі причєтні до нього стають убивцями, навіть коли це заперечують або не усвідомлюють. Часто наслідками абортів стають психічні розлади, відомі під назвою «постабортний синдром», безпліддя, онкологія, конфлікти і страждання в родині... Особливо тяжко страждає мама вбитої дитини, яка звичай опиняється віч-на-віч із страшним і нав'язуваним вибором. Правдивим проявом турботи про матір та її дитя є плекання провідної політики в державі, підтримка суспільних ініціатив, які творять культуру життя, любові та прийняття і дають можливість батькам розвивати свою дитину і відчувати, що вони не покинуті державою і суспільством наодинці перед таким непростим викликом.

З позиції медичної етики аборт є оскверненням та спотворенням високого покликання

лікаря, завдання якого – лікувати і рятувати життя людини, а не нищити його прямим втручанням. У Страсбурзі Парламентська асамблея Ради Європи в 2010 р. ухвалила резолюцію «Право на заперечення з міркувань совісті при наданні легальної медичної допомоги». Цей документ гарантує кожній особі, лікарю та медичному закладу право на відмову здійснювати аборт на підставі власних заперечень сумління.

Доведений науковий факт: роблячи аборт, жінка вбиває життя, ненароджену дитину, – убиває людину! Аборт – це зло, і наші закони повинні на це вказувати.

Мама і тато, приймаючи самих себе, повинні прийняти власну дитину як дар. Люблячи одне одного і зачинаючи нове життя, вони стають учасниками цього Божого дарування. Беруть участь у божественній любові до дитини, яка має з'явитися на світ. Коли дитина народжується, радість переповнює батьків. Перші усмішки, перші сльози, перші відкриття і перші ігри дитини преображають світ усієї сім'ї.

Проте адвокати культури смерті спішають обстоювати смертні вирокі і розкручують маховик брехні та маніпуляцій. Декотрі міфи варто розглянути і спростувати:

1. «Моє тіло – моє діло». Справді, кожен може розпоряджатися власним тілом (із моральними і раціональними обмеженнями). Проте дитина хоча й перебуває в лоні матері до народження, але не є її частиною. Доводити це просто безглуздо. Це річ очевидна. Якби дитина була частиною тіла матері, то, як і будь-який орган, відділений від цілого організму, вона б просто зігнала.

2. «Абортують плід і згусток клітин, а не дитину/людину». Сучасна наука і техніка спростовує цей повний невігластва аргумент. Дитина від зачаття має ДНК людини. На той момент, коли жінка дізнається про свою вагітність, дитина вже має вигляд людини, хоч і дуже маленької.

3. «Людиною вважається народжена особа, і захист життя та прав стосується народжених». Це хибне твердження, яке покликається на так зване позитивне право, коли права чи ознаки приписуються шляхом домовленості, своєрідного суспільного договору. Таку аргументацію використовував захист нацистів на Нюрнберзькому процесі, мовляв, знищення

«не таких» людей відбувалося за чинним тоді позитивним правом. Вирок базувався не на природному праві: «не убий», і чи є людина «така», не залежить від суспільного договору.

4. «Аборт – це право» – це один хибний аргумент, який має на меті сформувати суспільну думку на користь абортів. Проте він розв'язується на очах, якщо аборт назвати справжнім іменем. То чи може бути вбивство правом лише на тій підставі, що хтось здатний і хоче вбивати?

5. «Аборти все одно робитимуть – тому навіть якщо заборонити?». У такий самий спосіб можна аргументувати допустимість грабежів, убивств чи інших злочинів. Навіщо їх заборонити, якщо їх все одно вчинятимуть?..

Узагальнена відповідь на ці та інші псевдоаргументи на захист убивства ненароджених дітей свідчить про одне: аборти роблять, бо не хочуть відповідати за «наслідки» безладних ставих стосунків і гедоністичного світогляду. Статеве співжиття, відірване від подружньої любові та відкритості до народження нового життя, є безвідповідальним, а жертвою, що оплачує гріхи, стає невинне дитя, яке просить, щоб його прийняли як дар.

Державна не може плекати культуру смерті ні законами, ні податками, фінансуючи аборти з держбюджету, тобто з податків віруючих людей. Якщо неможливо заборонити аборт, фінансову відповідальність за нього повинен нести замовник убивства.

Реалізуючи політичну волю держави, слід пам'ятати: сім'я – база клітина суспільства. Що більше дітей, то більше економічних суб'єктів, які сприяють розбудові держави та її економіки через виробництво і споживання вироблених благ та сплату податків. Позитивна демографічна динаміка – це розвиток, а негативна – старіння нації та занепад.

Ми свідомі свого покликання – формувати суспільну свідомість і апелювати до сумління політиків та державних діячів, сьогодні звертаємося до всіх: спільне благо – це життя. Приймати життя – це приймати того, хто є Автором і Творцем життя. Обираймо життя і процвітання, а не смерть і занепад!

Глава УГКЦ Святослав, Головуючий у ВРЦіРО.

Київ, 31 травня 2021 р.

МИХАЙЛО ПАНОЧКО: «ЩОБ ЗМІНИТИ УКРАЇНУ, НЕОБХІДНА КОНСОЛІДАЦІЯ РІЗНИХ ЦЕРКОВ»

28 травня у стінах Університету короля Данила в Івано-Франківську відбувся другий Молитовний сніданок Прикарпаття.

У заході взяли участь представники органів місцевого самоврядування, дипломати, підприємці, культурні та релігійні діячі регіону.

«Т» такі заходи не лише дають добру нагоду для спілкування, але й несуть потрібне послання для нашого суспільства.

Священнослужителі можуть ділитися Божою мудрістю, держурядовці отримують підбадьорення та нагадування про свою відповідальність перед Богом. Разом просимо Бога про його ласку для нашого краю», – поділився враженнями від Молитовного сніданку єпископ Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЕ Юрій Веремій.

А старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко наголосив, що така консолідація різних християнських Церков – умова для того, щоби в Україні сталися нарешті добрі зміни і настав очікуваний добробут – і в фізичній, і в духовній площинах.

ЯК ХОРОШЕ МОЖЕ СТАТИ ІДОЛОМ

У своєму Першому посланні до солунян Павло звертається до віруючих, які «навернулися до Бога від ідолів, щоб служити живому й правдивому Богові» (1 Солунян 1:9). Ідолопоклонство набуває різних форм. Занадто часто в той чи інший момент ми можемо переступити межу і виявити, що перетворили щось на ідола.

Один із біблійних прикладів – це мідний змій на жердині, якого зробив Мойсей. Коли народ нарікав на Бога, Бог послав як покарання отруйних змій. Тоді народ прийшов до Мойсея, визнаючи свій гріх і просячи його помолитися. Бог сказав Мойсеєві зробити мідного змія, на якого люди повинні були подивитися, щоб вижити

(Числа 21: 4-9). Спочатку мідний змій був благословенням, але з часом перетворився на ідола. Через кілька поколінь цар Єзекія розбив його на частини (2 Самуїла 18:4).

Ідолом може стати що завгодно. І тоді те, що мало приносити життя, несе смерть. Багато релігійних об'єктів перетворилися у «відповідь» на наші гріхи і проблеми. Однак

насправді нашим захистом є Бог.

Священнослужитель може стати ідолом

У пошуках відповідей у різних сферах життя ми часто дивимося на людину, що має владу, – на лідера, якого ми фізично можемо бачити перед собою. І замість того, щоб шукати відповіді від Бога, ми шукаємо людину.

Так, священнослужитель повинен бути прикладом того, як посягати своє життя Богу, як налагодити близькі стосунки з Ним і як щодня бути веденим Святим Духом. Однак сила наша в Бозі, і наші особисті рішення повинні прийматися під проводом Святого Духа.

Шлюб і діти можуть стати ідолами

Шлюб і сім'я – це природні та біблійні речі. Однак не можна ставити їх найвище на п'єдесталі свого серця. Якщо вони стають фокусом наших думок, відсуваючи Бога на бік, ми ставимо віз попереду коня. Більше того, шлюбні стосунки без Бога в центрі прирєчені на крах.

«Господеві Богові своєму вклоняйся, і Йому єдиному будеш служити» (Луки 4: 8). Наша сила – у Бозі, і наші особисті рішення повинні прийматися під веденням Святого Духа.

ieshua.org.

ЧОТИРИ ЖІНКИ НА ПОРОЗІ ЄВАНГЕЛІЯ

Євангеліє від Матвія, а з ним і весь Новий Заповіт починається з переліку земних предків Христа, тобто з Його родоводу. Це було дуже важливо для читачів того часу, які повинні були переконатися: Той, про Кого йде мова, дійсно нащадок царя Давида, представник народу ізраїльського.

У стародавньому Ізраїлі, як і практично всюди, родоводи велися по чоловічій лінії, тому згадувати жінок було зовсім не обов'язково. Але тут серед безлічі чоловічих імен названі і чотири жіночих: Тамара, Рахав, Рут і «дружина Урієва». Чому згадані не цариці, не найзнаменитіші красуні, а саме вони? Напевно, тому, що в чотирьох жіночих долях розкривається щось дуже важливе, щось таке, що підводить нас до самої суті Євангелія.

Хто ж вони такі, ці жінки? Що за історії пов'язані з ними? Вони дуже різні, але є в них щось спільне. По-перше, це скандальні історії – якраз такі, які люди не люблять розповідати про своїх предків. Але якби була тільки в цьому, їх би, напевно, і не згадали. Значить, там є щось ще. Спробуємо розібратися!

Тамара

Про Тамару розповідається в 38-му розділі Книги Буття. Це сталося на самому початку історії ізраїльського народу, власне, ще не народу, а невеликої сім'ї, що складалася з прабатька Якова (йому було дано нове ім'я Ізраїль) і його дванадцяти синів з їхніми дружинами й дітьми. Від них мали піти інші діти, а потім онуки, правнуки... Кожен із синів Якова мав стати родоначальником цілого племені, складової частини ізраїльського народу.

Як би ми не намагалися романтизувати ідею материнства, багато жінок панічно бояться цього: мрії не здійсняться, фігура зіпсується, свобода зникне, плани на освіту чи кар'єру зруйнуються. Інші бояться стати домогосподаркою, фінансово залежною від чоловіка. Ще й доведеться робити не дуже приємні речі (мінняти памперси, менше спати і т. д.). Дуже часто саме страх породжує бажання уникнути народження дитини або відтермінувати його.

Що є причиною цього страху? Материнство означає самопожертву заради блага дитини, але деякі жінки занадто люблять себе і не хочуть йти на ці жертви, втрачаючи те, що для них є цінним (гарне тіло, освіта, робота, вільний час і графік, певний ритм життя, можливість бути незалежною). Бути мамою – означає бути готовою вмирати для себе, зректися своїх бажань і планів (принаймні на певний період) заради блага дитини, якій потрібна вся увага та постійний догляд. Тепер дитина

Але не все було просто, особливо в сімействі Юди. Його старший син помер, не залишивши потомства, і тоді він, згідно із так званим левіратним шлюбом, віддав дружину старшого сина за другого сина, щоб рід не зник. Та потім помер і другий його син. Юда запідозрив, що справа тут у дружині – Тамарі – і не став видавати її заміж за третього сина, хоча саме цього і вимагав звичай. Час йшов, двічі овдовіла Тамара залишалася самотньою, а рід Юди не ріс...

Тоді вона пішла на обман, та ще й на який! Вона вбралася блудницею (у ті часи продажні жінки вкривали лице) і в такому вигляді сіла край дороги, якою мав проходити її свекор. Його увагу справді привернула ця самотня шукачка пригод, і він провів із нею час, так і не упізнавши в ній свою невістку. Як заставу майбутнього «гонорару» вона зажадала від нього посох і перстень, головні

знаки гідності (у наші часи це були б паспорт і кредитна картка).

А через деякий час Юді повідомили: Тамара вагітна! Юда, навіть не глянувши на родичку, ухвалив швидкий вирок: за таку ганьбу жінку спалити (див. Бут. 38:24). Але у відповідь Тамара показала Юді його речі. І тоді йому довелося визнати: винен він, а не вона. Так, вона пішла на обман і вчинила явно аморальний вчинок, але... Тамара, на відміну від самого Юди, піклувалася про продовження його роду.

У неї народилося двоє близнюків, від них і пішло коліно Юди, найчисленніше і найсильніше в стародавньому Ізраїлі.

Рахав

Друга історія теж пов'язана з блудницею, причому блудницею професійною, та до того ще й язичницею. Ця історія сталася, коли народ Ізраїлю, вийшовши з єгипетського рабства, наблизився до меж обіцяної Богом землі. Ізраїльтянам належало завоювати цю землю, і першим містом на їх шляху був Єрихон. Вони відправили до міста розвідників (Нав. 2). На жаль, їх швидко виявили, вихід із міста був перекритий – і тут їх покликала блудниця, чий будинок прилягав до міської стіни. Жінку звали Рахав, і в її будинку присутність молодих незнайомих чоловіків не викликала особливих підозр.

Вона потайки спустила їх прямо зі свого вікна по міській стіні, а заодно отримала від них тверду обіцянку: вона і вся її рідня, яка збереться в її будинку, будуть залишені в живих після взяття міста.

Обіцянка була виконана. Більше того, після цього вчинку вона стала повноцінною ізраїльтянкою. Для Бога не так важлива національність або минуле людини – набагато важливіша готовність стати частиною Його народу. І якщо людина готова це зробити, ніщо насправді не може її зупинити.

Рут

Про Рут розповідає ціла книга. Вона теж була не ізраїльтянкою, а моавитянкою. Про її рідний народ ізраїльтяни нічого доброго не могли сказати: це були вороги ізраїльтян, занурені в язичницьку культуру. Не дивно, що їх нащадки аж до десятого покоління не могли стати повноправними ізраїльтянами.

Але історія Рут – своєрідний антиприклад до тверджень про моавитянина. Рут вийшла заміж за ізраїльтянина, який перечікував у Моаві голодні часи. Але і після його смерті вона не захотіла повернутися до рідні і шукати нового чоловіка, як

годилося вчинити за звичаями того часу. Ні, вона залишилася зі свекрухою і присягнула, що до кінця своїх днів належатиме її народу і поклонятиметься істинному Богу Ізраїлю. Це був величезний ризик – замість того, щоб залишитися на батьківщині і влаштувати власну долю, вона вирушила на чужину, де очікувати на гостиний прийом не доводилося. У ті часи, коли не було ні пенсій, ні соціального захисту, вдова могла розраховувати тільки на допомогу родичів – але які родичі могли бути в неї у Вифлеємі, рідному місті покійного чоловіка?

Утім, у родовому суспільстві існували свої механізми: про неможливіх мав потурбуватися найближчий родич. Бездітну молоду вдову він навіть мав узяти за дружину, щоб первісток, який народився, вважався сином померлого (той самий левіратний шлюб). Так забезпечувалася спадкоємність роду, але чи багатьом заохочеться брати заміж чужу вдову?

Тому найближчий родич покійного чоловіка Рут не виявив до неї жодної цікавості. Та вона познайомилася з іншим родичем, заможним чоловіком на ім'я Боаз. Спочатку він дозволив їй підбирати на своєму полі колоски, що залишилися після збору урожаю (ті самі колоски, за які в сталінські часи ув'язнювали). Саме цим зерном і живилися Рут та її свекруха. А потім свекруха влаштувала романтичне побачення Боаза та Рут...

Боазу дуже сподобалося, що молода моавитянка не стала шукати молодих і багатих, а зберігала вірність чоловікові, який помер, і прагнула виконати звичай, про який самі ізраїльтяни часто забували. Він одружився з нею. Моавитянка стала не просто повноправним членом ізраїльського народу, але прабабусею царя Давида, а значить – одним із предків Ісуса Христа. А сімейна історія цієї простої жінки стала частиною Священної Історії.

Що можна сказати після цього про безсовісних і жорстоких язичників, моавитян? Усі ці міркування про погані народи – ніщо порівняно з живою людиною, яка усвідомлено і цілеспрямовано робить власний вибір. І вірність Богові й людям виявляється куди важливішою за турботу про зовнішню пристойність або особисту вигоду.

Вірсавія

Вірсавія була царицею. Але євангеліст називає її «Урієвою», і не випадково. Життя царя Давида було бурхливим і не завжди бездоганним, але тільки про один епізод Біблія оповідає як про страшний гріх, який вплинув на його долю.

Одного разу цар прогулювався плоским дахом свого палацу і побачив, як у дворі невеликого будиночка купалася красива молода жінка. Він негайно зажадав привести її до себе в палац, а потім, задовольнившись пристрастю, відіслав назад. Але жінка завагітніла, і її чоловік, відданий Давиду воїн на ім'я Урія, якраз був у поході. Спочатку цар спробував звалити все на чоловіка: викликав його на якийсь час із походу, але той відмовився ночувати вдома, коли його товариші ночували в бойовому таборі. І тоді цар відіслав його на війну із секретним наказом воєначальникові: поставити Урію на найнебезпечніше місце під час бою. Так загинув вірний воїн, а цар отримав нову дружину.

Давид не залишився не покараним – пророк Натан викрив його, сповістив про майбутнє покарання. Вірсавія народила дитя, та воно незабаром померло. Давид покаявся, і його молитву покаяння під назвою 50-го псалма знають всі християни. А Вірсавія народила іншого сина, Соломона, якому і належало зійти на престол свого батька Давида, ставши найславнішим і наймогутнішим із царів Старого Заповіту.

Жіноча історія

Крізь усі чотири жіночі долі проходить одна й та сама думка. Люди часто не знають, як вчинити у страшних ситуаціях. Їхні життєві обставини можуть виглядати сумнівними, а то й ганебними. Але суть не в цьому. Важливе інше: вони прагнуть впустити задум Божий у своє життя.

Жінка може не бути залучена у великі події світової історії, але сімейна історія – обов'язково жіноча історія. Різдво Христове – це передусім історія однієї сім'ї, історія простої дівчини з Назарету, яка прийняла дивовижну і по-своєму страшну звістку архангела Гавриїла.

В очах усього оточення і навіть нареченого єдиною причиною могла бути тільки зрада, а за це її належало побити камінням. Та вона взяла на себе цей тягар, пішла на ризик – і так у світ прийшов Господь.

До Марії були Тамара, Рахав, Рут і Вірсавія. Вони зуміли довіритися Богові і не обманулися – з їх труднощів і падінь Він збудував сходи до здійснення Свого Задуму.

У Новому Заповіті Христос каже «порядним людям» дивовижні слова: «Поправді кажу вам, що митники та блудодійки випереджують вас у Божє Царство» (Матвія 21:31). Де «порядна» людина йде за пристойністю і звичаєм, там знедолений грішник, якому нічого втрачати, може несподівано кинути все і піти за Істиною.

КРАСА МАТЕРИНСТВА

стає її роботою, хобі, тренуванням, освітньою програмою, займає майже весь час, значною мірою визначає графік і ритм дня, раціон і сон. А ще це багато неконтрольованих ситуацій. Якщо все це складно навіть для тих, які хочуть мати дитину, то що тоді казати про небажану і неплановану вагітність?

Отож бажання жити для себе лежить в основі страху багатьох жінок перед материнством, тобто можливістю мати дітей.

Саме через цей страх деякі жінки придумали й захищають своє так зване «право на тіло», тобто «право на аборт», при цьому порушуючи право дитини на життя. За допомогою абортів жінки намагаються втекти від смерті для себе, але, як не дивно, вони біжать в обійми до смерті для дитини. Дехто говорить, що аборт – це лише ознака відсутності інстинкту материнства. Однак насправді це лише дешеве оправдання, яке вигадали, щоб якось заспокоїти сумління і знайти просте пояснення власним гріховним діям. Слово Боже вчить, що ми не тварини, щоб керуватися інстинктами, а створені за образом і подобою Божими і робимо вибори на основі того, що для нас насправді важливе. Аборт

– це констатація цінностей серця людини: я, моє життя і моє щастя важливіше за дитину, її життя і її щастя. Вибір абортів полягає в наступному: я народжую дитину, вмираючи для себе, або я вбиваю дитину (навіть якщо руками лікарів), щоб жити для себе.

Ця проблема (небажання вмирати для себе заради блага іншого) насправді стосується не лише жінок, але й кожного з нас. Нікому не хочеться зрікатися своїх бажань, планів, мрій, добровільно йти на страждання, бути залежними від когось, служити іншим. Усе це вкрай непринятно для людської природи з причини гріха в наших душах.

Ось чому нам потрібно Євангеліє, яке розповідає, що Бог зробив для нас в Ісусі Христі, щоб спасти нас від цього стану. Бог вирішив нас не «абортувати» через те, що ми смертельно вражені гріхом, а дарувати нам життя і спасіння, щоб ми могли народитися згори і називати Його Татом! Для цього Син Божий залишив славу і комфорт неба, прийшов до грішних людей і віддав Своє життя на хресті. Якщо суттю материнства є самопожертва, то самопожертва є і суттю Євангелія. У самопожертві Христа відкривається величезна Божя

любов до людей. У жертвовому материнстві також відкривається величезна любов матері до дитини. Адже немає більшої любові, як хто життя своє покладе за ближнього.

Справжня краса материнства полягає в тому, що це унікальна можливість втілювати Євангеліє на практиці і являти красу характеру Христа через любов, терпіння, служіння, доброту і самопожертву для блага дитини. Це стає можливим тоді, коли ви, довіряючи Христу, кладете перед Ним свої мрії, майбутнє, бажання визнання, чистий будинок, кар'єру, освіту і приймаєте Божу благодать, щоб бути хорошою мамою для дитини.

Однак Євангеліє говорить, що смерть – це ще не кінець, адже за нею йде воскресіння. Ісус не лише помер, але й воскрес, щоб бути не лише прикладом, але й нашим життям і дарувати благодать жити новим життям, зосередженому на любові до Бога і ближнього.

«Бо Христова любов спонукує нас, що думають так, що коли вмер Один за всіх, то всі померли. А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Коринтян 5:14-15).

Євангеліє не лише вчить, як жити не для себе, але й дає силу і мотивацію для цього – Ісус і Його любов до вас і до дітей.

Любіть дітей, люблячи Ісуса!

ЯК МОЛИТИСЯ ЗА УКРАЇНУ: СІМ ПРИНЦИПІВ

У перші роки після Революції гідності і війни з Росією серед українських християн піднялася сильна молитовна хвиля заступництва за Україну.

Останніми місяцями у зв'язку з пандемією, засухою, перспективою економічної кризи і нових політичних змін знову виникла потреба в тому, щоб звести свій погляд до неба і в єдності заносити до Бога наші інтенсивні молитви.

Молитися потрібно за принципами, які відкриває Біблія. Ось декілька біблійних засад для молитви.

Не все залежить тільки від Бога. Богу потрібні люди

«Небо – небо Господу, а землю Він дав сином людським» (Псалом 113:24); «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би у вилі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єзекіїла 22:30).

Сучасні християни часто неправильно розуміють розмежування ролі Бога і людини в історичному процесі. Вони думають, що Бог має все зробити, а їхня справа – тільки молитися. Проте Богові для здійснення планів на землі потрібні люди, а Він може їх не знайти. «І Він бачив, що немає нікого, і дивувався, що немає заступника» (Ісаї 59:16).

Істину про роль людини в Божому плані спасіння добре ілюструє історія заступництва Авраама за Содом. «І сказав Авраам: Хай не гніває це мого Господа, і нехай я скажу тільки раз цього: Може хоч десять там знайдеться? А Господь відказав: Не знищу й ради десятиох!» (Буття 18:23-32). Цей біблійний принцип відомий також в соціології – для звершення суттєвих перемін у суспільстві необхідна критична маса носіїв певних ідей.

Праведники, яких Бог шукав у Содомі, – це не просто побожні люди, які стараються жити благочестивим життям. Це категорія людей, які знають Боже бачення для своєї країни і готові присвятити самих себе заради реалізації цього бачення.

Щоб спасти Содом, Богу необхідна була критична маса праведників у цьому місті, але Він її так і не знайшов. Коли таке відбувається, історія

йде недобрим шляхом.

Чи є сьогодні в Україні критична маса праведників, які є носіями Божого бачення для України, і чи готові вони віддати своє життя, свій труд, здібності, всю свою енергію, заради побудови України Божої мрії?

Єдність у молитві – запорука її ефективності

«Поправді кажу вам, що коли б двоє з вас на землі погодились про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, станеться їм від Мого Отця, що на небі!» (Матвія 18:19).

Молитва Церкви має силу, коли відбувається в згоді та єдності. Проте під час Майдану молитви українських християн не завжди відповідали цьому принципу. Одні молилися за «здоров'я царя», інші – за його «упокій». І кого же Бог повинен був слухати?

Ми бачимо дуже різну позицію людей, які називають себе дітьми Божими, з приводу російсько-української війни. Молитви більшості українських християн і більшості російських сильно відрізняються. А що думає Бог з приводу цієї війни? Адже Він не є абстрактним концептом, Він – Особа, яка має волю, емоції та переконання. І оскільки Він – Творець і Він – досконалий, Його погляд на все, що відбувається, єдино правильний. І Свої погляди, у тому числі й політичні, Він неодноразово виявляє в Біблії. Необхідно зрозуміти і прийняти Його спосіб мислення і оцінки.

Саме звідси береться і третій принцип молитви за свою країну:

Молитися потрібно згідно з волею Бога

Перша з Десяти заповідей: «Слухай, Ізраїлю» (Марка 12:29). Головна

ціль молитви – почути, яка є воля Бога. Ціль християнської молитви полягає не в тому, щоб переконати Бога (саме так моляться язичники), але – щоб зрозуміти Його волю. Ми неспроможні змінити досконалі задуми Всевишнього. Наша ціль – змінити себе, точніше, доторкнутися до волі Господа та проголосити: «Нехай буде воля Твоя на землі, як і на Небї». А Його воля завжди, у тому числі й для України, «не на зло, але на добро, щоб дати нам майбутність і надію» (Єремії 29:11).

Кожному, хто читає Біблію, відомий вірш із книги Буття: «І ввірував Аврам Господові, а Він залічив йому те в праведність» (Буття 15:6). Віра Авраама, яка сподобалася Господу, – це не просто його сильна воля, відсутність сумнівів у Божій обітницї, а, швидше, – підпорядкування бажання Авраама бажанням Бога. Авраам почав мріяти про те саме, про що давно мріяв Бог, – про народ, який жив би за принципами істини та праведності. Про цивілізацію правди і любові.

Бог врешті-решт знайшов людину, яка посвячує своє життя заради реалізації Його бажання. Коли таке відбувається, небо приходить на землю – і твориться Божа історія.

Перешкодою в розумінні Божої волі щодо країни є фрагментарний світогляд християн. Це наче класти плитку у ванній, де кожна плитка з іншого магазину, іншого кольору та з іншого матеріалу. Одна плитка біблійного походження, інша – made in USSR, та взята з постмодерністської культури, а та – з телевізійної пропаганди. Така собі духовна еkleктика.

Тим часом сутність християнства як світогляду полягає в тому, щоб на все дивитися очима Бога. Для цього

єдино правильним інструментом є Біблія. На жаль, християн більше формує культура, в якій вони живуть, аніж Слово Боже, яке повинно проникати будь-яку сферу життя на землі. Надто часто «наші думки не Божі думки», тому і «наші дороги не є Його дорогами» (див. Ісаї 55:10).

Поширене також неправильне розуміння слів Ісуса про те, що ми – не від світу цього. Ці слова не означають, що нас не повинні цікавити справи, які відбуваються на землі, – наші думки, світогляд, наші цінності і пріоритети мають походити з досконалого Царства Божого. Бо хоча ми «не з цього світу, то ми послані в цей світ» (див. Івана 17:14-19).

У молитві треба ототожнюватися зі своїм народом

Новий Заповіт називає всіх, хто повірив у Господа Ісуса Христа, священниками: «Ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звїщали честоти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петра 2:9). Священник – це представник Бога перед народом і народу перед Богом, канал, через який небо сполучається з землею.

У своїх молитвах Ездра, Неємія та Даниїл завжди, за будь-яких обставин, ототожнювали себе зі своїм народом. «І молився я Господеві, Богові своєму, і сповідався й казав: О мій Господи, Боже великий і грізний, що стережеш заповіді та милість для тих, хто кохає Тебе, та для тих, хто виконує Твої заповіді! Ми прогрішилися та чинили беззаконня, і були несправедливі, і бунтувалися, і відвертали від Твоїх заповідей та від постанов Твоїх. І не прислухалися ми до Твоїх рабів пророків, що говорили в Твоїм імені до наших царів, наших начальників та наших батьків, і до всього народу землі» (Даниїла 9:4-6). Хоча Даниїл не звершив жодного з цих гріхів, він, як справжній священник, несе з собою в молитві свій народ. Він ототожнюється зі своїм народом.

Ще радикальніше молився Мойсей за Ізраїля, кажучи: «Якщо Ти хочеш знищити цей народ, то краще знищи мене разом із ним».

Нам варто частіше вживати слово «ми» у молитвах за свій народ. Блаженний народ, який має таких священників. Щоб ефективно молитися за Україну, треба її любити.

Речі треба називати своїми іменами

Кров Ісуса очищає нас від гріхів лише в одному випадку – якщо ми визнаємо ці гріхи (див. 1 Івана 1:9).

Якщо у вас болить нога і ви прийдіть до лікаря, але не розповідаете про свою болячку, він не здатний вам допомогти. Треба признаватися перед Богом у своїх національних гріхах, недоліках і слабкостях. Не заради критиканства і негативізму, але заради Правди, яка робить нас вільними.

Свобода починається з усвідомлення гріхів та покаяння. «Час початись суду з дому Божого» (1 Петра 4:17).

На все треба дивитися через призму крові Ісуса Христа

«Говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, то стануть мов вовна вони!» (Ісаї 1:18). Кров Ісуса Христа спроможна чинити чудеса і в житті окремих людей і в житті цілих народів.

Історія християнських пробуджень подає багато надихаючих прикладів, як суспільства змінювалися під впливом віри в Ісуса Христа і покаяння в гріхах. Яскравим прикладом таких змін є Швейцарія. До XVI століття це був народ солдатів-найманців, які за гроші воювали на чужих землях і в чужих інтересах. Це прокляття, коли матері народжують синів для того, щоб ті вмирали на чужих війнах. Але все змінилось після Реформації в XVI столітті. Швейцарія пережила велике біблійне пробудження, і відтоді найвоєвничіша нація Європи стала взірцем наймирнішого народу на континенті. Швейцарія не брала участі ні в Першій, ні в Другій світових війнах.

Молячись, бути готовим до дії

Молитва перед Богом даремна, якщо ми не готові діяти згідно зі своєю молитвою. «Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи, увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі». (Матвія 7: 21). У молитві найважливіше – почути, яка воля Бога, і сказати «амінь», щоб далі її виконувати.

Дуже могутня ревно молитва праведного (Якова 5:16). Користуймося цією можливістю, особливо в час кризи.

Ярослав ЛУКАСІК.

ХРАМ ДЛЯ БОГА

З часу народження Церкви Ісуса Христа, яке бере початок від з'явлення Святого Духа на землю, не храми є місцем поклоніння Богові та зустрічей із Ним, а серце людини. Причому Господь хотів би не просто з'їздити навідувати його, а постійно перебувати в ньому.

Думка про те, що лише в певному місці віруюча людина може пережити присутність Божу, – хибна. При такому підході люди позбавлені можливості живого єднання з Ним, між ними та Богом немає постійного природного зв'язку, який існував між першими людьми та Господом і повернутися до якого нам допомагає Святий Дух.

Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде він... Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього» (Івана 14:16-23), – так розповідав одному зі Своїх учнів Ісус Христос про те, що відбудеться, коли Дух Святий зійде по Його воскресінню на землю.

Боже бажання – вселитися в серця людей, аби там постійно жити. Не розуміючи цієї істини, багато людей шукають особливого часу та місця зустрічей із Богом, які через це є короткочасними або ж миттєвими. Навіть народжені від Духа християни іноді поводяться з Богом як із гостем. Вони запрошують Його лише тоді, коли виникають проблеми, іноді по неділях чи великих релігійних святах. Вони не дають Йому можливості почуватися повноправним Господарем їхнього життя, а відводять Йому в ньому лише певне місце, і то на свій розсуд.

А Бог хоче стати нам Другом і Батьком. У

зверненні до Лаодикійської церкви читаємо: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зі Мною» (Об'явлення 3:20). Йдеться не про вирішення проблем чи порятунок від чогось, а про спільну трапезу при заході сонця, спокійний відпочинок від турбот, близькість, єднання, спілкування...

Колись, «коли земля була пуста та порожня... Дух Божий ширяв над поверхнею води» (Буття 1:2). Сьогодні Він теж витає над континентами та державами, містами та селами, націями й народами, домами нашими і шукає прихистку для Себе. Йому потрібне місце, позбавлене стихій світу, в яких переважна більшість людей повністю потонула. Він хоче бути в серцях людей, які вивільнили себе від гріховного мотлоху і зла, очистилися від всякого бруду та неправди.

Божий Дух принижений та стурбований там, де непокоєра та непослух Богові, де зло і беззаконня. Апостол Павло в Посланні до ефесян пише: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із всякою злобою» (4:30-31). Там, де є подібні прояви, неможливо створити зручностей для Його перебування.

Негативним прикладом того, як місце, в якому мав перебувати Бог, залишилося без Нього, став найбільший храм – Єрусалимський. Через поведінку людей для Бога там місця уже не залишилось. Коли Ісус Христос «у храм увійшов, то став виганяти продавців і купців у храм, і поперевертав столи грошомінам та ослони – продавцям голубів» (Марка 11:15). Після цього там відбулося з'явлення слави

Господньої в чудесах оздоровлення, і це означало, що Господь повернувся.

Сьогодні в кожному з нас Господь хоче бачити храм для Духа Святого. Дивлячись на негативні прояви в житті коринтських християн, апостол Павло неодноразово задавав їм риторичне запитання: «Чи не знаєте ви, що ви – Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той – то ви!» (1 Коринтян 3:16-17); «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло – то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!» (1 Коринтян 6:19-20).

У другому листі до цієї ж громади апостол зазначав: «Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, – а вони будуть народом Моїм!» (2 Коринтян 6:16). А це означає, що Божої присутності не буде там, де відведено місце для ідолів.

Проживання Духа Святого в кожному із нас – запорука майбутнього воскресіння до вічного життя у Царстві Небеснім, про що апостол Павло писав: «Дух Божий живе в вас... А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого духа, що живе в вас» (Римлян 8:9,11).

Бог не потребує служіння людських рук та не живе в храмах чи інших культових спорудах, Він займає місце в серцях людей, які відкриті для Його присутності.

Ігор КРОЩУК.

Колі апостол Павло в Атонах побачив побожність людей, то промовив: «Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих» (Дії 17:24). А де ж проживає Бог?

«І вблагаю Я Отця, і Вітшителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував, – Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить

ВІРУЮ

Крістофер Грізлі

ПРОБУДЖЕННЯ ЙОСІЇ

«І наказав цар усьому народові, говорячи: Справте Пасху для Господа, вашого Бога, як написано в оцій Книзі Заповіту. Бо не справлялася ця Пасха від днів суддів, що судили Ізраїля, по всі дні царів Ізраїлевих та царів Юдиних. І тільки вісімнадцятого року царя Йосії справлялася Пасха для Господа в Єрусалимі. А також викликачів духів померлих, і духів віщих, і домових божків, і бовванів, і всякі гидоти, що появилися в Юдинім краї та в Єрусалимі, повинищував Йосія, щоб поставити слова Закону, написані в книзі, що знайшов священник Хілкїя в Господньому домі. А такого царя, як він, не було перед ним, що навернувся б до Господа всім своїм серцем, і всією душею своєю, і всією силою своєю, за всім Мойсеевим Законом, і по ньому не повставав такий, як він. Тільки не спинився Господь від ревности Свого великого гніву, яким запалився Його гнів на Юду за всі огірчення, якими гнівив Його Манасія» (2 Царів 23:21-26).

Це незвичайна історія в Біблії. Бог збирався зруйнувати Ізраїль через гріх. Народ повернувся проти Бога. Вони втратили Слово Боже, відкинули план Божий. І Бог збирався їх знищити. Але Йосія змінив Божу думку. Своїми

молитвами і праведністю він утримав гнів Божий. Молодий цар, фактично, підліток, вибрав служити Богові всім своїм серцем. Біблія говорить, що ні до нього, ні після нього не було такого великого царя. І Йосія змусив Бога передумати. Бог у його дні не зруйнував Ізраїль.

Нам потрібне пробудження Йосії. Бо інакше церква ввійде в переслідування. Наші народи захопить темрява. Нам потрібні лідери, які стануть проти зла, що захоплює нашу культуру. Я вірю, що в нас буде таке пробудження. І своє життя я присвятив цьому пробудженню. Тому й назвав свого сина Йосією. Впевнений, що Бог використає його покоління, щоби принести пробудження.

Доктрина четвертого покоління

У Старому Заповіті є доктрина четвертого покоління. Четверте покоління – це покоління правників. Коли при якомусь поколінні починається велике пробудження, його називають першим поколінням. Їхні діти – друге покоління. Їхні внуки – третє покоління. І далі настає покоління, яке євреї називають поколінням рішення, – четверте покоління. Якщо правники тих людей, які принесли пробудження, відкидають Бога, вони втрачуть благословення, яке прийшло через молитву на церкву, і суд Божий прийде на ту землю.

У Старому Заповіті є декілька історій, на яких будується ця доктрина. Можна згадати

велике пробудження в часи Рут, коли вона вийшла заміж за Боаза. У них був син – Овед. І був онук – Ессей. А в четвертому поколінні їхнім правником став Давид.

Ще одним великим пробудженням у Старому Заповіті було пробудження Єзекії. Так само, як Йосія, Єзекія змусив Бога передумати. Бог збирався знищити народ Ізраїлю. Але Єзекія змінив думку Бога. Син Єзекії відкинув Бога. Але через вірність батька він був збережений. Внук Єзекії відкинув Бога, але був збережений через свого батька. А правником Єзекії був Йосія. Якби Йосія відкинув Бога, Бог би знищив народ. Але Йосія прославив Господа. Він прийняв Слово Боже. І Йосія змусив Бога змінити думку і врятував народ.

Два вороги України

Україна має двох ворогів. Фізичний ворог – Росія, яка намагається вторгнутися на схід. І духовний ворог, який тисне з Європи і намагається пробратися в Церкву й змусити її прийняти гріх. В Україні вторгається Росія і вторгається європейська культура.

Українці – великий народ. Ваші прабабки вмирили, щоб сьогодні у вас була Церква. У Другій світовій війні загинуло більше українців, ніж американців і європейців, разом узятих. Ваші прабабки були переслідувані за те, що були християнами. Їх кидали до в'язниць, над ними знущалися, їх висилали до Сибіру; вони віддали свої життя, щоб у нас була Україна і щоб ми поклонялися Богові сьогодні. Але їхні діти повстали проти Бога, і Україна дозволила аборт. Україна зараз роздумує над тим, щоб дозволити одностатеві шлюби. Україна дозволяє азартні ігри всюди, по всій країні. Їхні внуки залишають церкви. Суд Божий може впасти на цю землю.

Я з Америки. Суд Божий може прийти і на Америку, бо ми дозволили гріху зайти в наші церкви, дозволили йому бути на телебаченні, у наших комп'ютерах. Ми не можемо виграти цю війну проти пекла без Бога. Нам потрібне пробудження. Потрібне ще одне покоління, таке, як наші прабабки. Нам треба молитися так, як молилися вони. Славити Бога так, як вони славили Бога. Проповідувати Слово так, як вони проповідували. Бо я не хочу

втратити ні Америку, ні Україну. Єдина річ, яка може спасти наш народ, – Євангеліє Ісуса Христа і сила Духа Святого. Ми можемо врятувати цей народ не грошима, не військовою силою, не владою, не силою, але Духом Святим.

Україні потрібне покоління пробудження

Україна – наче скеля між двома штормами. Води європейської культури і російських маніпуляцій бушують навколо вас. Але Україна може вистояти, якщо ви будете стояти на Слові Божому і дозволите Божій силі ще раз принести до вас пробудження. Я вірю в це пробудження. Бог послав мене з Америки до вас, щоб сказати, що прийде пробудження Йосії в Україну. Бог виле від Духа Свого на кожне тіло, ваші дочки і сини будуть пророкувати. Ваша молодь буде бачити видіння. Вашим старшим будуть снитися сни. І Божа сила буде вилита на цей народ, якщо ми впокоримо себе і будемо молитися, якщо ми сміливо будемо проголошувати Боже Слово.

Послухай, Україно! Ні Президент, ні політики, ні гроші не вирішать ваші проблеми. Вам потрібен Дух Святий! Потрібне ще одне покоління, яке кликатиме Боже Ім'я.

Йосія став царем у вісім років. А в 16 він знайшов Закон. І у свої 16 років він змінив народ. Я вірю, що Бог може використати кожного з вас, щоб принести зміни в цю країну. Бог має план. І цій країні потрібні ви. Героями України стануть християни, які не соромляться Ісуса. Хочете бути героями – будьте християнами. Змініть думку Бога, відкиньте те, що сатана намагається нав'язати, слухайте Бога і будьте тими, ким Бог закликає вас бути.

Три речі українці роблять найкраще у світі. У вас найкращі проповідники, яких я коли-небудь чув. Ви славите Бога, навіть коли важко. Але найвеличніша річ, яку роблять в цій країні краще, ніж будь-де у світі, – ви знаєте, як молитися.

Біблія говорить, що дуже могутня ревна молитва праведного. І коли двоє погодяться молитися про що-небудь, Отець дасть їм це. Молімося – і змінюймо цей світ!

ШОСТИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДЕНЬ МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНУ ЗІБРАВ 12 ЧЕРВНЯ У КИЇВСЬКОМУ ПАЛАЦІ СПОРТУ ТИСЯЧІ ХРИСТІЯН

Закликом помолитися про долю нашої країни захід відкрив старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко.

«Дякую всім, хто прийшов сьогодні, щоб вкласти свою лепту, наповнюючи чашу молитов. Україна стоїть перед великими викликами і загрозами, багато з яких

не під силу вирішити політикам чи економістам. Є речі, які може вирішити тільки Небо, тільки Бог!

Ми віримо, що, стоячи в проломі за нашу країну, ми побачимо великі зміни і благословення Боже!», – підкреслив Михайло Паночко.

Священнослужителі закликали Божий люд молитися про мир, мудрість для влади, зцілення сердець та інші гарячі потреби нашого народу.

РОЗМОВА В ТРОЛЕЙБУСІ

Повертаючись додому з прогулянки містом, я сів у троллейбус, в якому став свідком однієї цікавої розмови. Поряд сиділи дідусь і бабуся, які говорили про те, яка погана влада в нашій країні і як добре було за совітів. Навіть коли дідусь вийшов на своїй зупинці, бабуся далі продовжувала вголос говорити сама з собою порівнюючи ціни на хліб і м'ясо.

Раптом інша бабуся, яка сиділа неподалік, вирішила перебити цей монолог: – Не так вже й добре було за тих совітів...

Якийсь час вони емоційно перекидалися фразами про квартири, зарплати, роботи, у результаті чого перша прорадянська бабуся погодилася: – Ну так, в усіх є щось добре і щось погане.

Проте другу це не заспокоїло: – Проблема тієї влади була в тому, що вони хотіли будувати країну без Бога, на смерті священників, переслідуванні віруючих і закритті церков. Я пам'ятаю, як моєму сину було 10 років, і ми йшли разом в церкву, а на вході стояли двоє вчительок з його школи і не пускали, мовляв, «вам

можна, а дітям – ні». От і виріс він безбожником, який за 20 років жодного разу мені не зателефонував. А якби був віруючий і Бога боявся, то такого би не було.

Витримавши невелику паузу бабуся додала фразу на вагу золота:

– Виростити сина-безбожника – це даремна трата часу і сил.

Сердечний біль щойно вивірився на волю серед невідомих їй людей, і в троллейбусі настала мертва тиша. Очевидно було, що всі пасажири задумалися. Навіть перша бабуся не наважувалася більше

нічого сказати, а відвернувшись потупилася у вікно і про щось думала...

Справа не в тому, що ми всі схильні ідеалізувати минуле, а в тому, що наше ставлення до нього відкриває наші цінності. Хтось готовий продати свою душу і свободу за дешевий хліб і м'ясо, а хтось цінує віру в Бога і сім'ю. Хтось більше думає про тіло і тимчасове земне, а хтось – більше про душу і вічне небесне.

«Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапасть?» (Марка 8:36).

Андрій САВИЧ.

ДОКИ Є ЧАС

«Тоді скаже й тим, які ліворуч від Нього: ідіть від Мене, прокляті, у вогонь вічний, уготований дияволу і ангелам його. Бо голодував Я, і ви не дали Мені їсти; спраглим був, і ви не напоїли Мене; був подорожнім, і не прийняли Мене; був нагим, і не зодягли Мене; недужим і у в'язниці, і не відвідали Мене» (Матвія 25:41-43) – для сторонньої людини щойно оголошений вирок Небесного Судді може здатися надто жорстоким. Звісно, якщо вона не пересвідчилася на власному досвіді, що таке голод, спрага, злидні, самотність і не отримала допомоги від людей, які мали реальну можливість у чомусь їй допомогти. Тоді до цих Христових слів у такої людини буде дещо інше ставлення...

Такі ж показові слова, які чуємо з вуст праведників, замордованих за Слово Боже: «Доки, Владико Святий і Істинний, не судиш і не мстишся тим, що живуть на землі, за кров нашу?» (Об'явлення 6:10).

Найкраще, на нашу думку, цей біблійний вірш пояснив протоієрей Олександр Мень: «Удекого постає запитання: чому ці мученики прагнуть помсти, якщо сказано: «Не судити і не мститися»? Добре розмірковувати про це вдома, у спокійній атмосфері. Але люди, які в таборах бачили знищення сили-силенної осіб, відчували конечну потребу в суді. Один із в'язнів сумління писав у своїх табірних нотатках, що Страшний Суд потрібний, він потрібний людині,

як Нюрнберзький процес, бо якщо ні, то немає Божої справедливості, тоді неможливо жити. Людина потребує цього в глибині своєї душі, де щось зневажене. І це не можна просто зняти, його треба пережити». Між іншим о. Олександр Мень теж зазнав мученицької смерті... Так що Божа відплата необхідна: як праведним, так і тим, хто заскнів у злі.

Але що з рештою людей – можна почути в подібній ситуації цілком логічне запитання. Адже мало хто вважає себе праведником, проте ще менше вважає себе великим грішником, що безпозоворотно загруз у злі... Особливо коли вони перебувають поза церковними стінами. Це якраз у церковних

стінах можна зустріти чимало грішників, принаймні вони заявляють це на словах, а з вуст людей світу цього таке можна рідко почути.

Проте це приватна думка людей, Біблія стосовно цього має протилежну думку: «Немає праведного ні одного; немає, хто розумів би; немає, хто шукав би Бога; всі ухилилися з путі, негідні всі до одного; нема того, хто чинить добро, нема жодного» (Римлян 3:10-12). Після такого «діагнозу» не треба дивуватися, що так багато людей оминають церкву боком.

Але це жодною мірою не скасовує того факту, що «всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Коринтян 5:10). Абсолютно всім, але більшість «всіх» цей беззаперечний факт просто ігнорує, хоча з наближенням смертної години все більше про нього здогадується. Чи, точніше, Господь нагадає усілякими способами. Наприклад, через Святе Письмо: «Глядіть, робіть обережно, не як нерозумні, а як мудрі, цінуючи час, бо дні лукаві» (Ефесян 5:15-16).

«Лукавство» днів у контексті цього вірша слід розуміти як їх швидкоплинність: здається, ще багато днів попереду, але раптом усвідомлюєш, що час нестримно спливає: «Дні віку нашого – сімдесят літ, а як при силі – вісімдесят літ, і найкраща пора їх – труд і хвороби: час швидко минає, і ми зникаємо» (Псалом 89:10). Ця беззаперечна істина була відома з давніх-давен, але сучасні люди вдають, ніби її не знають. От лише кого вони обманюють?

«Отже, не будьте нерозсудливі, а пізнавайте, що є воля Божа» (Ефесян 5:17), – радить нам Біблія. Може, варто скористатися її порадою, доки є час? Недаремно ж сказано: «Ось тепер час сприятливий, ось тепер день спасіння» (2 Коринтян 6:2).

ЗУСТРІЧ ІЗ БОГОМ

Щоб дізнатися щось про когось, варто послухати того, хто його вже знає. Це справедливо і щодо Бога. Евіденційні аргументи (від латинського *evidentium* – «свідчення людей, які зустріли Бога. Насамперед свідчення про те, як саме це сталося і як це змінило їхнє життя.

(Івана 3:11). «Про те, що було від початку, що ми чули, що бачили нашими очима, що оглядали і чого руки наші торкалися... про те, що ми бачили і чули, сповідаємо вам» (1 Івана 1:1-3).

Зверніть увагу: ключовим моментом проповіді апостола Павла є його особисте свідчення про зустріч з Господом. Автор Дій апостолів настільки скрупульозно збирав факти життя Ісуса і Його послідовників, що тричі повторює цю розповідь (Дії 9, 22, 26). Чи випадково це?

Зрештою, Бог залишив нам Своє одкровення не в формі догматів і постанов. Він нам дав історію. Біблія – це історія, яка свідчить про Його любов до нас. А вищим проявом цієї любові стала історія викуплення грішного людства в Ісусі Христі. Ця ж досконала любов проявляється і в повсякденній турботі про всіх людей, «що наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими і послає дощ на праведних і неправедних» (Матвія 5:45).

slovoproshlovo.info

Роль свідків не передбачає особливого становища або спеціальної освіти – потрібно лише говорити те, що сам бачив, що сам пережив. Саме це вимагається від послідовників Христових: «Істинно, істинно кажу тобі: ми говоримо про те, що знаємо, а свідчимо про те, що бачили»

Христову присутність, але, треба зазначити, така довіра має ризик. Не такий значний, як вважають люди світу цього, хоча більшість із них на цей ризик все ж таки не зважає, вважаючи за краще залишати все як є, а тому й не пізнаючи радості в Христі, усвідомлення того факту, що Господь, Який неймовірно любить, завжди десь поруч.

Саме в цьому пересвідчилися Христові апостоли, коли поверталися невдовзі після Христового вознесіння до Єрусалиму «з великою радістю». Це те, що давало їм силу свідчити про воскреслого Ісуса, навіть під страхом тортур і насильницької смерті.

Це те, що допомагало іншим Христовим послідовникам не зневіратися в цьому жорсткому і вороже налаштованому світі.

Це те, що доступне всім і кожному, аби лише люди воліли ризикнути і довіритися Христові, щоб засвідчити Його присутність: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явлення 3:20).

РАДІСТЬ У ХРИСТІ

«І Він вивів за місто їх аж до Віфанії; і, знявши руки Свої, поблагословив їх. І сталось, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них, і на небо возноситись» (Лк. 24:50-51).

Зазвичай коли близькі люди розлучаються на тривалий час, вони відчують смуток, деколи такий сильний, що неможливо оговтатися від розлуки. Проте в апостолів ми бачимо зовсім іншу реакцію: «А вони поклонились Йому і повернулись до Єрусалиму з великою радістю» (Луки 24:52). Що ж стало причиною такої великої радості?

Хіба апостоли раділи, що нарешті розлучилися з Ісусом? Авжеж ні! Вони по-справжньому любили свого Вчителя, любили так, що засвідчили згодом цю любов власною мученицькою смертю, тим самим виконавши Христові слова: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Івана 15:13) Апостолі саме так і вчинили, віддавши власні життя заради найбільшого Друга. То що ж стояло за радістю апостолів

від розлуки зі Спасителем?

Він Сам. Спаситель відкрив учням, що Він їх не полишить «до кінця віку». Про це ми дізнаємося вже від євангеліста Матвія: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християни їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Матвія 28:19-20). Саме так, за версією Матвія, Христос розлучився з учнями.

Наведені вище слова стосуються не тільки апостолів, але й усіх Христових послідовників, тобто нас із вами, особисто кожного, хто повірив. «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Римлян 10:9).

Кожен рано чи пізно опиняється перед вибором: вірити Христовим обіцянкам чи не вірити, визнавати в Ньому Господа і Спасителя чи не визнавати, і, відповідно, шукати Його присутності у власному житті чи жити згідно з законами світу цього, покладаючись на власні сили, можливості і «сліпу удачу». Тобто йти всупереч порадам Біблії.

Загалом у Біблії чимало рядків стосуються довіри Богів – на шталт тих, які читаємо в Посланні апостола Петра: «Покладіть на Нього всю свою журбу, бо Він опікується вами» (1Петра 5:7). Петро ділився власним досвідом, відчувачи в житті реальну присутність Христа, утім, як і решта людей, які зважилися довіритися Господу.

Без такої довіри людина не зможе відчати

СТУДЕНТКА-ХРИСТІЯНКА ВІДСТОЯЛА СВОЄ ПРАВО ГОВОРТИ ПРО БОГА У ВИПУСКНІЙ ПРОМОВІ

Директорка середньої школи в Мічигані піддала цензурі випускні промови учениці Елізабет Тернер через наявність у ній згадок про віру та Бога.

Учениця у своїй промові хотіла лише подякувати Богові за навчання, але адміністрація сказала, що «недоречно» так відкрито говорити про свою віру.

Тоді в інцидент втрутився Перший інститут свободи, відправивши листа шкільній адміністрації з вимогою поважати свободу віросповідання учнів. Після чого адміністрація сайту відразу скасувала своє рішення та дозволила учениці говорити про Бога.

«Ми вдячні керівництву школи за те, що вони швидко діяли, щоб забезпечити студентам вільно визнавати свою віру в випускній промові, – заявила Кейша Рассел, радниця Першого інституту свободи. – Елізабет у захваті від того, що зможе відсвяткувати свій випускний без цензури. Ми сподіваємось, що майбутні випускники будуть позбавлені релігійної цензури».

Сама Елізабет сказала: «Я вдячна, що зможу поділитися своєю вірою з однокласниками, і молюся, щоб Бог використав цю ситуацію для проголошення Свого Царства».

ДОКАЗ ВІД ПРОТИЛЕЖНОГО

Розмірковуючи про моральний закон, Клайв Льюїс (1898 – 1963) говорив: коли корабель вирушає в плавання, перед ним постають три питання.

Перше – як не потонути самому? Він відображає сферу персональної етики: як я маю жити, щоб залишатися людиною?

Друге питання – як не зіткнутися з іншими кораблями? Це – сфера суспільної етики, принципи взаємодії з іншими людьми.

Третє питання – найголовніше: куди слід плисти? Якби суть зводилася до перших двох питань, розумніше за все було б не залишати гавані. Але призначення корабля – вирушати в плавання, попри бурі й шторми. Уникнути негараздів не вдасться нікому.

Світ наповнений злом, стражданням, смертю. Але наше призначення – долати їх!

Багато хто вважає, що наявність у світі зла і страждань є доказом того, що Бога немає. Насправді ж все інакше – вони свідчать про існування Бога! Якщо існує тьма, повинне бути й світло; якщо існує брехня, повинна бути й істина; якщо існує зло, має бути й добро.

Всякий, хто визнає існування зла, автоматично визнає й існування добра. Адже саме поняття «зло» означає відсутність, або брак добра. Тож якщо немає добра, то не може бути й зла. Але, визнаючи існування добра, він визнає існування об'єктивного морального закону, що дозволяє розрізнати добро і зло. А той хто визнає існування об'єктивного морального закону, тим самим визнає й існування морального Законодавця.

Сергій ГОЛОВІН.

ЖИТИ В НОВІМ СТАТУСІ

У євангельських церквах є добра традиція – ті, хто приймають водне хрещення, переодягаються в біле. Так видимий символ відображає духовну суть: «Усі, що у Христа хрестилися, у Христа зодягнулися...» (Галатів 3:26).

Однак щоб переодягнутися, потрібно щось із себе зняти. Коли блудний син повернувся до батька, його одяг ніс на собі сліди минулих рішень. Тож перш ніж

прийняти від отця нові шати, він мав скинути брудне лахміття...

Під час хрещення ми повністю занурюємо людину так, наче «ховаємо» її старе життя. Але спочатку вибір попроситися із беззаконням має відбутися у серці.

«Роздягатися» (читайте – каятися) буває ніяково і навіть соромно. Але без цього ми так і залишимося заручниками своїх гріховних вчинків.

Наступний крок – прийняти новий одяг (духовно – праведність Христа). Тобто визнати, що я спасений Його благодаттю, а не власними зусиллями. Тому, що Він захотів, а не тому, що я заслужив.

Саме це і підводить нас до питань, які ми ставимо людям при хрещенні: «Чи віруєш в Господа Ісуса Христа як свого Спасителя?» та: «Чи обіцяєш служити Йому в чистій і добрій совісті до кінця життя?»

Служити? Хіба я мушу? Тільки якщо не мушиш, а хочеш – із вдячності за даровану Богом милість. І останнє. Біблія вчить: «Як ви прийняли Христа, так і ходіть у Ньому» (Колосян 2:6).

У фізичному світі після водного хрещення люди повертаються до свого буденного гардеробу, але духовно вони мають і далі носити «білий одяг», отриманий від Ісуса. Тобто жити, усвідомлюючи свій новий статус і діючи відповідно до цього високого звання.

Адже «ходитьи в Христі» – це ні на мить не розлучатися з Ним, щоденно шукати Його волі та слідувати Його Слову. Це християнство «без вихідних» (а точніше – без буднів). Внутрішня молитва, яка не закінчується, коли змовкають уста. Проповідь ділом усюди, де ми є.

Так, щоби врешті сказати: «А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, Який полюбив мене й віддав Себе за мене» (Галатів 2:20).

БЕЗПЕКА ДИТИНИ В ІНТЕРНЕТІ: КІБЕРПОЛІЦІЯ ПОЯСНИЛА, ЯКИХ ПРАВИЛ МАЮТЬ НАВЧИТИ БАТЬКИ

Кібербезпека дітей – це та частина виховання, яку не можна ані ігнорувати, ані перекладати на когось іншого. Що має знати та вміти дитина – читайте поради від кіберполіції.

Інформація, яка потрапила в інтернет, дуже складно, а часом і взагалі неможливо видалити. Тому перш ніж публікувати допис у соціальній мережі, коментар на форумі або повідомлення на сайті, варто користуватися «правилом білборду»: уявити, що ця інформація міститься на великому білборді неподалік школи, і подумати, чи комфортно я почуватимуся, якщо її всі бачитимуть.

Особисті дані потрібно тримати в секреті. Особливо це стосується адреси, номеру мобільного телефону, банківських даних батьків тощо.

До нових знайомств в інтернеті

варто ставитися скептично, адже зловмисники в мережі можуть видавати себе за привітних однолітків і втиратися в довіру, переслідуючи власні інтереси.

Батькам не варто забороняти дітям заводити власні акаунти у соціальних мережах. Натомість потрібно сформувати тактику поведінки у віртуальному просторі:

- навчити дітей не повідомляти стороннім особисті дані, не пересилати у месенджерах фото документів, а якщо хтось запитує в них таку інформацію, повідомляти про це батькам;
- пояснити дітям про небезпеку створення інтимних фотографій;
- розповісти про шахраїв в інтернеті. Варто навчити дітей розумно ставитися до повідомлень про надання допомоги – фінансової чи фізичної;
- навчити дітей не переходити за сумнівними гіперпосиланнями, адже за ними може ховатися фішинговий сайт або «вірус».

ВОЗНІСІСЯ... І СІВ

Біблія розповідає, що Бог-Отець після вознесіння запросив Христа зайняти унікальне місце: «Сядь праворуч Мене» (Євр. 1:13). І Христос сів. Наче після завершення важкої роботи, аби з задоволенням подивитися на плоди Своєї праці.

Ісус, Який сидить біля Отця, демонструє, що Його робота на землі завершена! Усе, що треба було зробити для спасіння грішників, виконано! Не потрібно нічого доповнювати і покращувати. Треба просто довіритися Тому, Хто все зробив.

Ісус сів як Цар. Він не просто завершив Свою справу, але й отримав владу над світом. Уже згаданий біблійний текст каже: «Сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм» (Євреїв 1:13).

Ісус – Цар-Переможець, перед Яким схилилися всі. Усі визнають справжнього Царя. І ми також. Питання тільки в тому, добровільно чи примусово ми це зробимо.

Добровільно – це зараз, поки живемо, поки здатні обирати і вірити біблійній звістці про доброго

Спасителя-Царя.

Коли ж ні – наш негативний вибір матиме вічні наслідки. Хочемо ми того чи ні, ми станемо перед Царем царів, аби почути Його вирок і побачити Його славне Царство, в якому було місце для нас, але ми не скористалися шансом його посісти.

Усі ми через свої гріхи є ворогами

Христу, але всі ми можемо перейти в категорію прихильників, послідовників і поклонників. Шлях до цього пролягає через віру в Його смерть за наші гріхи, воскресіння для нашого оправдання і вознесіння у вічне Царство Бога.

В'ячеслав НЕДЗЕЛЬСЬКИЙ.

САМООБМАН ФАРИСЕЙСТВА

Викриття гріха, неправди, лицемірства, і релігійного зокрема, є невіддільною частиною Євангелія. Правда визволяє. Вона робить людину вільною. Ось чому євангельське християнство і самохвальба – речі несумісні. Тому що Євангеліє – це зруйнування усілякої людської хвальби, і конфесійної передусім. «Де ж тоді хвальба? Вона виключена. – Яким законом? Діл? Ні, але законом віри. Бо ми вважаємо, що людина виправдується вірою, без діл закону. Хіба Бог – тільки юдеїв, а не й поган? Авжеж, і поган!» (Римлян 3:27-29). Бог не дивиться на особу. У Нього немає любимчиків. Він – Батько всіх людей.

Євангелії від Луки читаємо: «Для деяких, що були певні про себе, мовляв, вони справедливі й ні за що мали інших, Він сказав цю притчу: «Два чоловіки зайшли в храм помолитись: один був фарисей, а другий – митник...» (Луки 18:10). Що було далі, варто довідатися. Нема куди правди діти: Ісус

викривав самообман фарисейів і водночас застерігав Своїх учнів від неї.

Священництво – надзвичайно підступна закваска, в яку дуже легко власти. Це стається непомітно. Люди просто впускають у серце думку, що вони правильніші за інших, і стараються виглядати кращими, ніж є насправді. Ось і все. І неважливо,

під соусом якої побожної ідеї це подається. Факт незмінний.

У фарисейів теж були глибокі богословські підстави для лицемірства. Вони не були циніками, вони були сліпими. І їм подобалося бути такими. Їм було добре. Вони охоче займалися виправленням інших. Тицяли їм на скалки в оці, а в себе не помічали колоди. Цідили комара, а ковтали верблюда. Обходили землю, щоб знайти новонаверненого, і робили його удвоє більше гідним геєнни.

Але Євангеліє нікому не буде лестити, воно нікого не буде заколисувати в самовпевненості та самообмані. Як тоді, так і сьогодні воно викриває нас і будить, будить: «Сліпий фарисею! Очисти-но спершу середину чаші й миски, щоб і назовні були чисті» (Матвія 23:25).

Себастьян ТЕГЗА.

ЩЕ РАЗ ПРО ПОСЕРЕДНИКІВ

Нещодавно я ще раз натрапив на популярний набір фраз на взірць: «Мій вірі не потрібні посередники», «Мені не підходить така-то віра», «Моя віра не потребує того, що...» і подумав, що в усіх цих висловлюваннях є якась фундаментальна мовна помилка. Якщо, скажімо, іноземець, який погано говорить українською, скаже: «Цар повеліла і наказала», ми зрозуміємо, що він плутається в граматиці; якщо він скаже: «Я повелів і наказав цареві» – нам буде ясно, що він, мабуть, не розуміє значення слова «цар». У словах «моїй вірі не потрібні...» є помилка, що вказує на нерозуміння значення слова «віра».

У центрі віри в біблійному значенні цього слова перебуваю не я. Мої хотіння і вподобання, мої уявлення про мої потреби, мої запити і бажання не мають відношення до справи. Центр віри – Бог. Так, у результаті мої потреби будуть задоволені, якнайглибше жадання мого серця буде насичене, я – а не тільки інші – набуду вічної радості, але все це стане можливим тільки після того, як я перестану ставити себе в центр всесвіту. Перестану міркувати про свою віру і прийму віру Божу.

Віра – це особиста зустріч. А будь-яка особиста зустріч – навіть з іншою людиною – припускає, що в другого учасника є право голосу у визначенні умов цієї зустрічі. Якщо ви скажете: «На моїй зустрічі не треба слухати іншу сторону» – вона так і залишиться тільки вашою. На неї ніхто більше не прийде.

Коли ви зустрічаєтеся з кимсь, хто поважніший, старший чи просто ієрархічно вищий за вас, зустріч завжди признає він. Ви не кажете йому: «Під'їжджайте туди-то». Це він каже вам, куди слід під'їхати.

Умови нашої зустрічі з Богом визначає Бог, а не ми. Нас ніхто не запитує про те, на яких умовах ми готові зустріти Бога. Це було б безглуздо. Ми не ставимо умов Богові. Осмислимо інше питання – на яких умовах, як і де Бог готовий зустріти нас? Як нам упізнати це? Очевидно, тільки від Нього Самого, якщо Він звернеться до нас і скаже це.

І от в основі нашої віри лежить той факт, що Бог звернувся до нас, заговорив, більше того, зійшов з небес, щоб назавжди бути з нами. Як каже Євангеліє від Івана, «Споконвіку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог. Воно було споконвіку в Бога... і Слово стало плоттю, і вселилося між нами, повне благодаті й істини; і ми бачили славу Його, славу, як Єдиногородного від Отця» (Івана 1:1-2, 14).

Бог став людиною в Особі Ісуса Христа, щоб бути з нами і спасти нас. Він перейняв на Себе нашу, людську плоть, поніс на Собі наші гріхи, помер нашою смертю, воскрес, щоб і ми воскресли. Його бажання зустріти і спасти вас тягнулося аж до Голгофи. Питання в тому, наскільки сильно ви хочете Його зустріти?

Начальник по роботі, діловий партнер, хтось ще, у кому ви зацікавлені, признає вам зустріч – і ви приходите. Чи готові ви прийти на зустріч, яку призначив Бог? Бог чекає нас там, де кличеться Його Ім'я, де люди збираються на молитву до Нього, там, де звершується таїнство, яке встановив Господь Ісус, – таїнство причастя.

Повірити, прийняти Слово Боже, визнати Ісуса Христа Тим, Ким Він воістину є, – Господом, безумовним Володарем у вашому житті, – це ваш і тільки ваш вибір. Його ніхто не може зробити за вас. Його неможливо зробити через посередника. Але якщо ви зробите цей вибір, він приведе вас до церкви. Не як до посередниці, а як до сім'ї.

НАВЧИТЬСЯ ДОВІРЯТИ

«Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них?» (Матвія 6:26).

Дурниці, – скаже хтось, – хіба птахи не працюють, нічого не збирають? Гляньте на горобців або ластівок. Скільки вони працюють щоб прогодувати себе та своїх пташенят!

Але Господь тут звертає нашу увагу на щось зовсім інше – безперечно птахи працюють, але вони не переймаються життєвими клопатами. Вони живуть, не відволікаючись на малозначущі, другорядні речі. От про таке вільне від зайвого клопоту життя сповіщає нам Господь. Він не говорить про те, щоб у нашому житті

не було звичайної передбачливості. Він не говорить про те, щоб ми були безтурботними, безвідповідальними і бездумними людьми.

Чому ми готові без кінця слухати співи птахів? Бо птахи радіють життю. Вони співають і тим хвалять Господа. Що ж заважає нам, людям – образу і подобі Бога – так само радіти життю, прославляючи Господа?

Псаломспівець і цар Давид умів радіти життю. Тому й написав свій відомий псалом: «Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду, на псовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить!»

Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони

мене втішать!

Ти передо мною трапезу зготуєш при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша то надмір пиття! Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробувати-му в домі Господньому довгі часи!» (Псалом 23).

Вчімося довіряти Богові, покладаючи на Нього всі свої турботи, бо Він опікується нами (1 Петра 5:7).

Біблеїст і перекладач Андрій Десницький якось сказав: «Якщо людина йде до церкви за успішністю, вона помилилася дверима. Якщо вона приходить до Христа, то вона приходить точно за адресою, а успішність додається, якщо буде на те Його воля. Або ж додається таке розуміння світу, при якому людська успішність вже не означатиме нічого».

СПРАВЖНІЙ ПАТРІОТИЗМ

«Вірний у малому і у великому вірний; а неправедний у малому – неправедний і у великому» (Луки 16:10), – цей біблійний принцип годиться для будь-яких аспектів життя, зокрема й нашого ставлення до Батьківщини. Загалом Батьківщина має передусім асоціюватися з ближнім, адже наша поведінка, ставлення до людей, що оточують нас, наочно свідчать про країну чи народ, який ми представляємо.

Але першопричиною такого ставлення має все-таки бути заповідь Господня: «Люби... ближнього

твого – як самого себе» (Луки 10:27). Тільки так ми зможемо являти ближнім нелицемірну любов та отримувати

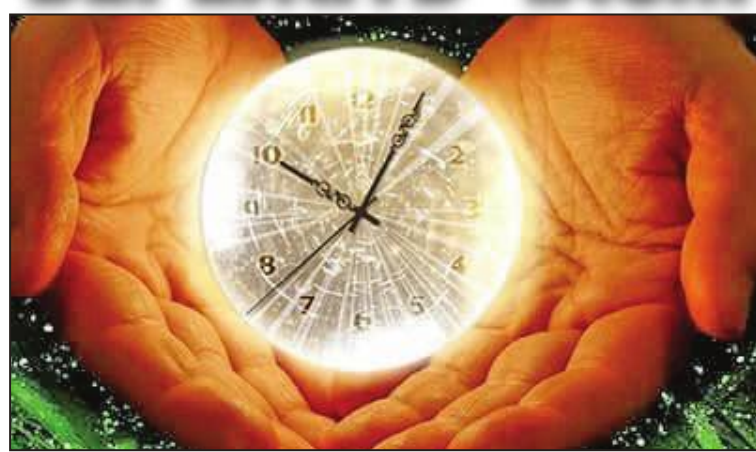
істинне задоволення від такого ставлення. А інакше це перетвориться на рольову гру, і ми сплундуємо образ Божий у нашому серці, як це зробили багато людей, які на словах ніби й люблять Батьківщину, проте ненавидять чи принаймні зневажають людей, які живуть у ній. А країна, передусім, – це не кусок замальованого паперу на мапі чи мальовничий ландшафт, не звичайна, часто прикрашена або ж просто вигадана історія, не прапор, не герб, не гімн, це – люди.

Живі люди з їх недоліками, роздратуванням і втомою від життя, люди, яких ми повинні любити. Любити через те, що так сказав Господь, бо лише в такому разі ми зможемо, хоча б трохи зрозуміти їх і чимось допомогти: чи то конкретним вчинком, чи просто добрим словом і щирим співчуттям, якого так катастрофічно мало в цьому світі.

Оце і буде справжній патріотизм. Одна мудра людина сказала: «Ми не обирали країну, де народимось, ні народ, в якому народимось, ні час, в якому народимось, але одне ми обираємо: бути людьми чи нелюдьми».

Це і є те «мале», завдяки якому ми можемо досягнути «великого», справжнього патріотизму.

БЕРЕЖІТЬ ЧАС...

«Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16), – ці біблійні вірші часто наводять як застереження цінувати час, який призначив Бог.

Про це нагадує ще один вірш: «Дні літ наших у них сімдесят літ, а при силах вісімдесят літ, і гордощі їхні страждання й марнота, бо все швидко минає, і ми відлітаємо...» (Пс. 89:10).

Добрі нагадування, на жаль, рідко залишаються почутими. Принаймні такого висновку можна дійти, якщо поглянути, як переважає більшість людей розпоряджається власним часом і власним життям. Це порівняння, до речі, вкрай важливе, адже наше земне життя вимірюється цілком реальною одиницею виміру – часом, і те, як ми розпоряджаємося своїм часом, показує, як ми розпоряджаємося життям.

Правильно розпоряджатися часом насправді мало кому вдається. Мало людей дійсно живуть у реальному часі, багато хто думками перебуває в майбутньому, постійно плануючи, що робити далі, не менше тих, хто поринає в спогади, живучи ностальгією за давно минулим. І не так вже й багато людей, які думками перебувають у реальному, цілком конкретному відрізку часу.

«А нуте пер ви, що говорите: Сьогодні чи завтра ми підемо у те чи те місто, і там рік проживемо, та будемо торгувати й заробляти, ви, що не відаєте, що трапиться завтра, яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилику з'являється, а потім зникає!.. Замість того, щоб вам говорити: Як схоче Господь та будемо живі, то зробимо це або те. А тепер ви хвалитесь в своїх гордощах, лиха всяка подібна хвальба!» (Якова 4:13-15), – цей приклад апостола найкраще ілюструє помилковість і небезпечність підходу до планування власного життя на багато місяців, навіть років наперед без урахування Божої волі.

Занурення в спогади про минуле найбільш притаманне старшій частині населення. У цьому, знову ж таки, немає нічого недоброго, проте за цими спогадами люди часто-густо забувають одну біблійну істину: наше існування не обмежується лише земним життям, адже ми покликані до вічності: «Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Філіп'ян 3:20). А якщо ти постійно в спогадах, то думати про небеса вже не залишається часу...

Але марнує людина час не лише коли живе в планах на майбутнє або ж занурюється в минуле, але й тоді, коли її діяльність не відповідає Божим заповідям, зокрема двом найголовнішим: «А той відповів і сказав: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе» (Луки 10:27).

Про це недвозначно говорив і апостол Павло: «І коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Коринтян 13:3).

Отже, можна дійти висновку: наш час, наша діяльність, загалом усе наше життя не будуть марними, якщо ми використовуватимемо їх задля служіння Богові і ближнім. Так ми зуміємо поєднати реальність сьогодення, плани на майбутнє і спогади про минуле, тим самим цінуючи час, який Бог призначив для кожного з нас.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).

ЦОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЦОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

«Спасіння»

м.Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Церква «Спасіння Божже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Виходить щомісяця

ВІРУЮ

№ 6 (269)
ЧЕРЕНЬ 2021 р.

Виходить щомісяця

Виходить щомісяця

Виходить щомісяця

Виходить щомісяця

Виходить щомісяця

Виходить щомісяця